

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

[Szálberg, Vilhelmina]

Kjærlighedsvisen

om

Hjalmar og Hulda.

Paa blomsterklædt Balle sad Hjalmar og toad
Om Fortids Bedrifter en Gang.
Og Viljernes Væger og Rosernes Blad,
Sig høiede dybt for hans Sang.
Og Fuglene sade saa tause paa Grene,
Som gyldne Kornog paa Straaene pene,
De nikkede Bifald ved Vaarvindens Magt.
Kjækt straalte hans Pande og frigerfke Dragt.

V box 13:389

0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
10
20
30

Dg hele Naturen, fornyget og fjon,
Saa yndig i festlige Skrub,
Med nyflettet Blomsitrands og Vaarkappe fjon,
Nu lo som en længtende Brud,
Dg Glæden og Vren og Elskovens Minde
Sin Trylleglands vifte for Ynglingens Sinde.
De svæved paa Binger med guldsfarvet Glands,
Sødt bød de ham Vre, Lyfsalighed, Navn.

Da nærmed fig Hulda, og Drømmen forsvandt
For Ynglingens henrykte Syn,
Han saa bare hende, saa Rødmen, som brandt
Eg Purpur paa snehvide Sky'n
Han kysfjed en Taare af straalende Die,
Han tænkte paa Verden og Striden saa føie.
Lyfsalig han sank i sin Tilbedtes Favn,
Han glemte bort Vre og Rygte og Navn.

„Du elsker mig, Hulda, og Jorden mig bær;
Jeg Duggen paa Rosen er lig.
Du elsker mig, Hulda, og Lyften den er
Ei nu mere fremmed for mig;
Thi Kjedsomheds Tomhed og Længselens Smerte
De finder ei Veien ned til mit Hjerte;
Thi er ei Naturen, min Pige, med dig
Et sandt Paradis her paa Jorden for mig?

„Men sviger du mig, o! da flukkes min Sol,
Da fprænges af Angest mit Bryft;
Da findes paa Jorden fra Pol og til Pol
Ei nogen som fskjænter mig Trøft;
Dog sværg mig, min Hulda, Gud hører paa Dig,
Mig aldrig at glemme, hvor end det gaar mig,
At være mig trofast i Liv og i Død,
At elske din Hjalmar i Lyft og i Nød.“

„Min Hjalmar“, fa Hulda med sød Melodi
Dg lufted hans Mund med et Kys:
„Hvor tidt har jeg sagt, at jeg trofast vil bli;
Det samme jeg fsvor dig jo nys,
Dog fsværger jeg, Hjalmar, ved Himlen som hør mig
Dig aldrig at glemme, hvordan det saa gaar dig;
Dg blot for min Hjalmar jeg klær mig til Brud,
Men bryder jeg Eden, saa straffe mig Gud“.

Dg Solen var funken og Fulbmaanen lo
Saa mildt til de elskende To.
Om Baffen fit Tuzsmørke Afstienen drog,
Men endnu de ffade i Ro;

Dog maatte de hør til fit eget Hjem vandre,
Saa svore de hoit at bli' tro mod hverandre.
Dg Hulda hun loved at møde sin Ven
Bed næste Dags Stumring paa Baffen igjen.

Saa leved den falige Hjalmar en Tid,
Dg Sommeren iled med Hast,
Med Som'ren og flygtet hans gyldne Fred,
Som Dalens bortvisnede Græs;
Thi saa udbrød Krigens fortærende Plage,
Fra fsergende Mø maatte Hjalmar bortdrage
I Striden, men Hulda i Elskovens Glød
Ham atter fsvor Trofkab i Liv og i Død. —

Et Aar var han borte, og Glæde og Liv
Nu vorte i Landet paanyt.
Endt var nu den grufomme blodige Riv,
Dg Sorgen til Glæde var bli't.
Med Ar og med Frugter fig Jorden mon fsmykke,
Da fskynkede vel Hjalmar fig hjem for at trykke
Sin længtende Brud til fit trofaste Bryft,
At ombhytte Savnet med Glæde og Trøft.

Bed Hjemmet han mødte den aldrende Svend,
En Nabo, og trykket hans Haand.
„Velkommen, du modige Yngling igjen
Fra Striden og fremmede Land.“
„Tat, Svend,“ fagde Hjalmar, „hvor gaar det
med hende?“

Jeg iler nu derbort, og snart skal hun fsende
Et himmelfk forførende Blik bort til mig;
Du hindrer mig Svend, jeg forftaar ikke dig!“

Dg Svend tog i Bidflet og rykked hans Hest
Tilbage et Skridt noget hvast
„Jeg frygter, du bli'r ingen velkommen Gæft,“
Da blegnede Hjalmar med Hast.
„Opmande dig Yngling, med Mod for at høre
En Hilsning, som Glæden din nok vil bortføre;
Bid da, at fskjøn Hulda, forfkræf'lige Bud,
Idag er den store Sebastians Brud.“

„O Himmelf og Afgrund,“ fskreg Hjalmar og flog.
De Staalhandsker fammen med Skræf.
„Menederfke vent tun jeg træffer dig not“
Dg bød for den gamle Mands Kvæf,
I Firsprang han red til den Troløfes Hytte,
Hvor Binduerne vare med Blomfter belyste,
Dg Taget gav Gjenlyd af Gæfsternes Sang,
Dg Harper og Bægrene klang paa en Gang.

Dg ind traadte Hjalmar i Krigerens Skrud
Dg Harperne taage med Hast,
Forbitret han gaar mod sin troløse Brud
Dg griber i Brudkronen fast.
Han river den vilbt af det mørkbrune Haaret,
Saa bleg, som hun alt var paa Dødsleiet baaret
Sad Hulba med Dødsstræk og bævende Barm
For sin svegne Kjærestes hævnende Arm.

Brudgommen han løfted mod Hjalmar sit Sværd
Men Hjalmar løfted og sit,
Han raabte: „Du, Ussling, blot dø er du værd!
Mit Sværd bider bedre end dit“.
Som Løver de kjæmpede nu mod hverandre,
For Livet stred han og for Hævn stred den andre;
Som Ild lyste Dinenes gnistrende Par;
Men Sagen dog uvis og uafgjort var.

Ung Hjalmar han stødte sin Klinge med Hast
I den hadede Modstanders Bryst,
Men denne alt ham havde Banesaar bragt,
Dg blegned med rallende Røst,
Sank Elfferen ned ved Forræderstiens Side,
Som ikke lod af med at græde og kvide,
Naar hun paa den døende Ynglingen saa.
Saa bleg som en afbrudten Lilje han laa.

„D ve mig, o ve mig, min Hjalmar jeg sveg,
Hun raabte og Hænderne vred.
„At sværge er let, men det er ingen Leg
At bryde saa troløst sin Ed;
Nu nagende kvaler mon pine mit Hjerte“ —
Dg inden tre Dage hun døde af Smerte,
Bed Siden af Hjalmar hun jordedes da,
Et Tegtepar blev de i Graven endda. —

Hver Gang, siger Sagnet, naar Midnatten har
Sit taagebe Tusmørke strakt
Den Batten, hvor Hjalmar og Hulba før var,
Staar Hulba i sølverhvid Dragt,
Paa Bladsen, hvor tidt hun med Hjalmar har siddet
Dg lovet de Eder, som nu hun har sveget;
Hun klager og sukker med Taarer og bleg,
„D, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jeg sveg!“

Pris 10 Dre.

Tilfjohs i Billestrædet No. 7, 2den Etage, Kristiania. U. a.

E. Walle & Co.s Bogtrykkeri.